

15750

УНИВ. БИБЛИОТЕКА
И. Бр. 54633

I. СВЕСКА

СЛИЧИЦЕ ИЗ ЖИВОТА
ЊЕГОВОГ ВЕЛИЧАНСТВА
КРАЉА ПЕТРА I.

У СПОМЕН И СЛАВУ
ВЕЛИКОМ КРАЉУ, ОЦУ И
ОСЛОБОДИОЦУ НАРОДНОМ

НАПИСАО:
СТ. Ј. БРКИЋ-МАРГИЋАНИН

ЦЕНА 1 ДИНАР

Утриуло је изнурено тело Великога
Мужа, какав се ретко рађа. Заклопило
се за навек соколово око Човека, који
је из народа поникао, за добро народно
живео, страдао, па најзад, после окон-
чања Великога Дела, у срцу тога народа,
окончао Свој мученички живот и испу-
стио Своју велику, племениту душу.

ВЕЧНА МУ ПАМЈАТ И СЛАВА!

I.

ШТА ПРИЧА НАРОД?

У школи.

Када је 1903. год. Велики Унук славнога Карађорђа, после пада аустрофилске династије Обреновића, вољом свеколиког напаћеног српског народа ступио на Краљевски Престо тада малене Србије, затекао је у земљи читав хаос нереда и нерада. И ако већ старо, али бистро и оштро соколово око Народнога Борца Петра Мрконића, прозрело је одмах, у првим моментима, где је највеће зло, и где га прво треба почети лечити. То су биле основне школе.

У оном хаосу и нераду, слабо је ко вршио своју дужност савесно, па тако је било и код ових. Учитељи су били

ња.
еху
јом
ву-
на,
јом

на

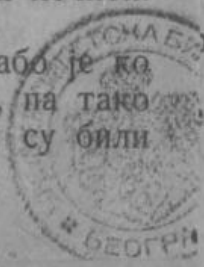
ре-

ик

да
па

ред

ци

сувише комотни, деца, ученици, недисциплинована и распуштена. А то је рђав темељ који се полаже за основу живота будућим грађанима, који су требали да се спремају не само за личну животну борбу, већ за нешто више: за борбу која ће осветити Косово, ослободити неослобођену, и ујединити неуједињену браћу своју, и тиме створити од мале Србије велику, сретну и пуну благаостања Домовину, за сву браћу своју, Јужне Словене.

Велики Народни Борац, желећи да што пре оствари велику идеју, коју је започео још неумрли Кара-Ђорђе, знао је добро одкуда ваља почети. С тога је и почео са основним школама.

Једнога дана стадоше једне обичне каруце пред једном од београдских основних школа, из њих искочи један седи, али чврстога држања, крепак Старина и упути се правце школском улазу. У школи је све врело од дечје вике и ларме. У разредима не беше ни једног

наставника, и ако је био час предавања. Старина ступи у разред, деца, која бежу расута по целој соби, изненађена овом посетом утишаше се на мах и повукоше свако на своје место. Старина, видећи шта се ту догађа, благим гласом поздрави децу са:

— Помоз' Бог децо!

Деца некако збуњено одговорише на поздрав.

Стари Господин изабра једног отреситијег ученика и упита га:

— А где вам је учитељ?!

— У зборници — одговори ученик кратко.

— А шта ради он сада тамо? — упитаће поново стари Господин.

Баче слеже раменима, у знак да незна. Но у том изађе други ђачић па ће тек:

— Ја молим знам — и иступи пред Господина.

— Но кад знаш, а ти ми онда реци — рече стари Господин благо.

— Молим тамо су сви учитељи из свих разреда — то рече дете, па се мало трже и застаде, али га благи поглед старога Господина охрабри и он настави: — Молим, они се коцкају!...

Стари Господин набра сѣде обрве, окрену се према великој школској табли, погледа је и виде на њој нашкрабане којекакве знакове; нареди затим двојици ученика, који пред Њим стојаху, да преврну другу, чисту страну, што ови сме-ста и учинише, дохвати креду и написа:

Петар I.

Деца прочиташе и — за тренутак па се заори из млађаних грла бурно и једнодушно: „Живио!“

То беше главом Он, да, то беше Петар Први, Петар Велики, данашњи славом овенчани и већ упокојени Краљ Ослободилац свих Срба, Хрвата и Словенаца!

Опростивши се с децом похита на улицу, седе у кола и нестаде Га. Док

се из дворане школске орили гласови млађаних Српчића: „Боже Правде!“

Учитељи, чувши онаку галаму, клицање и најзад песму, коју прихватише и други разреди, похиташе у чуду да виде шта се догодило. Појури свак своје разреду, и кад дођоше у разред који је посетило Његово Величанство и прочитае на табли својеручни напис Његов, окаменише се, занемише од чуда — али и страха.

После неколико дана било је примљено једно изасланство учитеља у аудијенцију од Његовог Величанство Краља Петра I. Племенити Краљ опростио им је грешку, очински их посаветовао како да врше и одговоре својој дужности, јер је видео на њима искрено кајање и бол због учињеног преступа.

II.

Покојни Краљ Петар I. волео је природу, те је радо ранио и у пратњи једног ађутанта скоро свако јутро јахао

до Топчидера. На једном углу већ према крају Београда стално би седела једна убога старица, која је од пролазника просила милостињу. По изгледу старице могло се видети, да она није од оне врсте којој је то пало у део било по сиромаштву од колевке, или којом другом њеном кривицом, па то ни Соколовом Оку Великога Краља није могло измаћи.

Једнога дана Његово Величанство Краљ Петар I. нареди да се старица позове у двор и Сам је испита, какав је зао удес нагнао у прошњу, али строго нареди да се старици не каже пред кога излази, како би ова била слободнија.

Упитана, старица са сузама у очима и болом у души исприча своју кратку али жалосну историју саме Краљу и незнајући да са Краљем говори, а историја старице беше следећа:

У једном већем селу у равноме Банату живео је угледан домаћин, који је

имао приличан газдалук и скромно живео. Бог га је обдарио са два сина и једном ћерком. Деца су била бистра и добри ђаци, те се отац реши да их све троје школује. Што је решио, то је и учинио. Да би децу могао боље школовати, изда своје имање под закуп, пресели се са домаћицом и децом у Београд, и отпоче живети градским животом. Закупнина му је доносила толико прихода, да се породица могла скромно и пристојно издржавати, но домаћин, као вредан и савестан човек, није ни тамо лењовао, нашао је себи посла и радио, те је још и доприносио бољитку и унапређењу иметка.

Деца су у школи лепо напредовала; већ је најстарији син свршио и матуру и т. д. Али кад заврши и ћерка као најмлађа школу, разболе се отац и зажели да се врати у свој завичај и да тамо положи кости његове где су му и претци сахрањени. Деца школу нису прекидала и ако су се родитељи вратили

натраг на своје имање. Наскоро се најстарији син ожени девојком сиромашнијом, али наученом раскошном животу, и отац једва дочека венчање првога сина па заклопи очи за навек. Оженио се после извесног времена и други син, истом таком девојком као и први, удала се најзад и ћерка, за сиромашног чиновника, али добра и ваљана човека. А мати је плувала у срећи и живела на своме имању у селу, али је то имање сада било већ мање, јер је нешто продала и поделила деци, а оставила себи тек онолико, да може спокојно проживети остатак својих старих дана. Синови су међутим постали угледни људи. Снахе, не имајући ни једна од срца порода, тежиле су бурном животу, а плате њихових мужева нису достизале да се то све може издржати. Зет и ћерка живели су скромно и задовољно. Њих је благи Бог обдарио лепим породом, четири сина и две ћерке били су чили и здрави као анђелчад, и испуњавали срца родитеља својих а и тада још сретне бабе своје.

И док су зет и ћерка, задовољни са својим стањем и положајем, скромно живели и одгајали дечицу своју, дотле су синови и снахе живели бурно и облетали око старице, наговарајући је да прода остатак имања, те приђе к њима, пренесе и подели им новац, а они ће је издржавати, што но наши кажу: „ранити и са'ранити“.

Превари се старица и сверова, па док синовима даде све, зет и ћерка не беху грабљиви те и не добише ништа. Пресели се јадна старица старијем сину, и већ након неколико дана осети сву горчину снахина залогаја, док најзад мораде напустити њихов дом и прећи млађем сину. Но и овде не прође боље. Скупи се јадна старица те оде ћерци и зету. Овде је била мирна и поштована, али ју је болела душа због неправде коју је учинила према ћерци и која услед тога са многим дечицом сиротује, те њено срце и савест не моглоше издржати. И она се одби од њих, и док је могла

радила је по кућама разне домаће послове, а кад је већ толико остарела и изнемогла да више није могла радити ни зарадити, пошла је на један угао улице у којој је, у неком ћумезу, становала, и тамо просила милостињу од пролазника, од које се издржавала.

Све је ово старица испричала са сузним очима, а у причи је често напомињала: „Е Господине, лакше је родитељима десеторо деце одхранити и на пут извести, но десеторици деце једне родитеље!“

Стари је Краљ саслушао старицу, наредио да она остане у двору и сачека даљу наредбу, а одмах дао призвати синове старичине.

Како им је било, њима, људима вишег положаја, када пред Племенитим Краљем угледаше изнемоглу своју мајку у ритама?! Падосе на колена и завапише:

— „Величанство, милост! Милост!

И Племенити се Краљ смилова. А они узеше мајку своју, окупаше и преобукоше је, те одведоше дому своме.

А Старом, Племенитом Краљу заблиста у бистром оку суза радосница, што је успео да до искреног покајања троне два заблудела сина и спасе патње једну остарелу душу.

III.

ШТА ПРИЧА ВОЈСКА?

Наредник Живко.

Били смо на Куманову, борба је била страшна. Ја сам био код митраљеза, који су у том тренутку чуда чинили од Турака, који су као слепи нападали. И већ почесмо да малаксавамо, командири лете на све стране, соколе и храбре нас; око мога митраљеза мало ко од момака није рањен. Кад од једном зачу се нечији глас:
— Долази Краљ!

Сви се пренусмо, нека нова снага и храброст, нека неодољива жеља, да јурнемо напред, обузе нас све истога тренутка, кад се у непосредној близини

мога митраљеза зачу громки али благи глас јуначнога Краља:

— Лаке вам ране јунаци! Хвала децо!...

Неко из рова крикну:

— Ура!...

А све живо, здраво, па и оно лакше рањено прихвати и јурну напред. Турци прснуше куд који, а седи Краљ са сузним оком праћаше наш јуначки подвиг и благодарећи Богу благосиљаше нас, храбре војнике своје.

Рањени болничар.

Цео је дан била љута борба на једном пропланку, силни рањеници и тежи и лакши стизаху на превијалиште. Имали смо пуне руке посла, нисмо просто знали куда ћемо пре. Ја добих наређење да са још једним другом пођем одмах у помоћ друговима који су били у самом рову, те да им помогнемо износити рањену браћу. Борба је трајала непрестано. Некако сретно стигосмо до рова и ту ја паднем и сам рањен кроз

обе ноге, мој друг ми преви ране ма и по цену свога живота, и скочи у ров откуда су кроз спојни јарак преносили рањенике у једну удолицу, а одатле на превијалиште.

— Наши одоше напред! — зачујем глас у непосредној близини својој. Напрегнем сву снагу и обрнем се према страни откуда је глас долазио, видим једног кршног војника од коњице, где с карабином у руци хита некуд поред мене, погледам куда и видим да у сусрет њему долази група од неколико официра. Погледам боље и ох, наш Седи Краљ! Мене нешто стеже у прсима, затим ме обли нека мила топлина, покушах да се дигнем и поздравим Краља, који и сам драгоцени живот Свој не штеди, али ноге издадоше и ја падох наново на земљу.

У том стиже и сам Краљ са пратњом до мене.

— Лаке ти ране јуначе! — био је Краљев поздрав.

— Хвала Величанство!

— Јеси ли тешко рањен? — понови Краљ...

— Нисам Величанство — одвратих збуњено, а већ не могу на ноге.

Краљ се окрете пратњи, рече неколико речи које ја нисам чуо и један млађи санитетски официр, поручик, приђе ми, клече поред мене, разви моју санитетску торбу, извади из ње потребне завоје и помоћу једног војника развише ми ране, прегледа их и поново зави, па се диже са речима: „Само мирно лези, немој да се напрежеш, сад ће доћи по тебе“. И оде за Краљем и пратњом Његовом, који су се већ били удаљили.

Подметнух десну руку под главу и легох мирно премишљајући о тренутку који преживех. Сузе ми грунуше, у срцу и души осетих неку слатку, меку топлину, а само срце кроз уста гласно проговори:

— За овакога Краља сто живота да имам жртвовао бих... Ово је Краљ,

не, још нешто више, Он је и Отац и Мајка и ове наше сретне и благословене земље и народа који живи у њој!..

И кажем вам браћо, нека Бог Милостиви поживи нашег Чика-Перу и Његову Децу много и дуго, а за десет година под Његовом мудрошћу управом видећете шта ће Србија бити!

Тим речима заврши рањени болничар своју причу, у оку му заблиста суза радосница, подиже чутуру напуњену чистом шумадинком па наздрави:

— У здравље нашег дичног Чика-Пера и Његовог јуначног Дома. Такога Краља не марим служити цео век, па ма ишао из рата у рат, све док Србија не буде оно што наш Чика-Пера, а с Њим и ми сви желимо. Живио!

Сви присутни пропратисмо болничареву здравицу са „Живио“, и пожелесмо да Србија што пре постане оно што желимо. И Бог нам је, како Чика-Пери тако и свима нама жељу испунио. Само нас ево сада благи Бог зави у

плашт црне жалости, јер призва к себи уморни и напаћени дух Великог Ослободиоца народа троименог!

Слава Му и Вечан Спомен!

Стари Милован.

Било је то после освећења Косова, кад малена Србија под мудрим вођством Великога Краља свог Петра I. изађе као славна победитељка над крвником петвековним, над оним, који је пет пуних векова тлачио и требио српску Рају, али је није могао истребити.

Проклети Бугари, незадовољавајући се добивеном наградом према поднесеним жртвама у борби против Турака с једне, а подбадани од стране другог вековног крвника српског (Аустрије) с друге стране, нападоше мучки на Србију, савезницу своју, које да не беше, Бог зна како би они са Турчином на крај изашли. Како су свршили то је већ познато, о томе се толико писало; већ да се вратимо староме Миловану.

Нико, па чак ни четни ћата није знао валда како му је презиме. И у самим списковима он беше уписан као чича-Милован. Коме је позиву припадао то ни он сам није знао, давно већ беше прешао педесету, и како изгледа он је био вечити војник, веџбу и команду, као и сва правила службе знао је боље него и сам командант пука, а увек је био редов. Ратовао је он већ толико пута па и комитовао са арамбашом Мицком по Маћедонији и Старој Србији, па је учествовао и у рату за освећење Косова, па и у овом рату против подлих савезника Бугара; а то му беше већ други рат са неверним Бугарима. Имао је много одлиција за храброст и сви би га момци поштовали и нарочито би крај логорске ватре радо слушали веселе приче из његових ратних доживљаја.

Само командири имадоше живу муку са чича-Милованом.

— Чича, ти данас нећеш на веџбу, стар си, остани те се одмори.

— Јок болан, још је у чиче младо срце и здраво тело, нисам ја научио на одмор. Ја се одмарам радећи — био би стално његов одговор.

И командир би се окренуо, одкомандовао потребну команду и кренуо чету напред.

Шта су га пута само хтели отпрати кухињама или комори, али све у залуд, он не хтеде и тога нема ко би га приволео.

Али кад је било какво војничко наређење озбиљне природе, које би било скопчано са великом одговорношћу, ту би се чича-Милован сам јављао да иде и изврши га. И увек би га извршио на опште задовољство својих старешина.

Једнога дана, баш пред сам полазак наше чете у борбени ров против Бугара — јер дотле бесмо као побочница — чича-Миловану нагло позли, командир га пошаље на амбуланту, и он на опште чуђење пристаде и оде. Лекар га прегледа и нареди да мора лежати. Он ни да чује.

— Какво лежати?! Нисам ја, Богу нека је слава, на умору па да лежем у постељу!..

У том тренутку појави се пред амбулантом и сам Краљ. Командант амбуланте поздрави Краља и одрапортова уобичајени рапорт. Краљ сјаха с коња и упути се унутра у шатор у коме су лежали рањеници, а међу овима седео је на својој постељи и чича-Милован. Кад опази Њ. Величанство он се диже са постеље и пође у сусрет. Командант амбуланте, Рус, брзо хтеде да објасни Његовом Величанству ко је тај старац и поче заносећи на руски:

— Ваше Величанство, овај је старац чудак, болестан и каже да није болестан!..

Краљ благо погледа чича-Милована па га упита:

— Како је стари? Зар си још војник?

— Божија воља Величанство, — одговори чича-Милован.

— Па докле мислиш? — упита добри Краљ, познавајући већ поодавно свог старог војника.

— Док траје непријатеља! — одврати чича-Милован кратко.

— Па стар си човече, требало би да се одмориш — рече опет Краљ, благо смешећи се. — А хвала Богу има и млађе замене.

— Све је то тако Величанство. Али кад Ти не осећаш умора добри Господару, не терај ни мене да се одмарам: још Србину није вакат за одмор. Већ нареди овом доктору да ме пусти мојој јединици, да се са браћом борим против оних подлих издајица а за славу Твоју и Србинову, а кад Божја буде за одмор, лећи ћемо сви и одмарати се во веки — заврши чича-Милован.

У бистром оку Седога Краља заблиста суза радосница. Он пружи руку добром Миловану са речима:

— Хвала ти јуначе! Знао сам да си честит војник и добар јунак, а сада видим да имаш и племениту душу. Таквим се војницима радујем краљевати!...

Рањеници грмнуше: „Живио!“ „Живио!“ „Живио!“

Стари се Краљ окрете, рече нешто Своме Ађутанту и команданту амбуланте, па се удали, изађе из амбуланте, седе на коња и оде даље.

Чича-Милован оде својој јединици и брзо је нађе. Ту ноћ беше јак окршај у ком је и чича-Милован учествовао и био тешко рањен кроз лево плеће. Однеше га у болницу, а већ сутра дан дође у болницу један млад поручник, водник његова вода у коме је стари војник и рањен, и предаде му највеће одличије српског војника: Карађорђеву Звезду, којом га је добри Краљ одликовао за храброст.

У старчевим се очима засијаше сузе када му поручник предаде одличје, погледа орден, преврну па тихо рече:

— За овака Краља, какав је наш Чика-Пера, сто живота ваља жртвовати. „Живио Чика-Пера, Живио цео Његов Дом!“ — кликну рањени чича-Милован, а остали прихватише.

IV.

КРАЉЕВА СЛИКА МЕЂУ ДОБРО- ВОЉЦИМА И ЊЕНА МОЋ.

Прошла су оба балканска рата, из којих мала Србија, на челу са неумрлим Великим Краљем својим Петром I. и Његовим јуначним Синовима и целим Домом дичних и јуначних Карађорђевића, изађе као светла победитељка.

Од ступања славом овенчаног Његовог Величанства Краља Петра I. на престо Србије, нешто је љуто пекло подлу Аустро-Угарску, јер су јој све ружичасте и љубичасте наде одгурнуте неогледно унатраг, а тек после онако сјајних успеха српског оружја над прва два непријатеља, Турчином и Бугарином, па трећим, над љубимцима Аустријиним, Арнаутима, не имаде мира лукава лија. Она је стално ровила и изазивала, док најзад сарајевским атентатом не изазва и објави рат малој, изнуреној и искрвављеној Србији.

Догађаји су се низали брзим током. Овострано Српство са грозничавим нестрпљењем и неком стрепњом очекивало је да ће Аустрија, одморна, силна и моћна просто згазити малу и изморену Србију. Али неко тајанствено осећање улевало нам је наде, да ће Србија и из овога рата изаћи, и ако по цену тешких жртава, опет као победитељка. Ми који могосмо са разних фронтова пребећи савезницима, чинили смо то, свесни да тиме чинимо услугу мајци Србији.

И маја месеца 1915. год. нађосмо се у Русији, тада моћној и силној словенској Матушки Русији, као црно робље, али са чврстом надом у српском срцу, да ће из тога црнога робља постати осветници, који ће знатну помоћ оружаном руком пружити измученој и изнуреној браћи својој и мајци Србији.

Похитало се са писмима и молбама српском посланству у Петроград. Нашли смо и слику Седога Владара Његовог Величанства Краља Петра I., урамили је и

истакли у прочеље наше собе, и ко је само ушао од наших у ту собу тај се више не би враћао у лагер као роб, већ као добровољац и то српски добровољац. Толико је на људе утицала величанствена слика Великога Оца и Борца за народна права и народне слободе!

У лагерима нашим држала су се предавања о подвизима Његова Величанства из невесињског устанка. Синови Петрове Горе, која је и назив добила из доба хајдуковања славнога Петра Мрконића, причаху нам чуда од јунаштва о славном народном Борцу, Јунаку и најзад народном Краљу Ослободиоцу.

И после тих прича, после тих народних предања, која се преносе с колена на колено и вечито у народу живе, обично би цео наш добровољачки збор стао пред слику светитељског лика народног Оца и Мученика, отпојао топле молитве Богу да Га одржи крепка и здрава, да оконча велико дело још Великим Карађорђем започето. А после тога обично је наста-

јало опште народно весеље, где се до неко доба ноћи ориле уз звуке тамбура српске убојне песме у славу Дома славних и јуначних Карађорђевића.

Од толика је значаја за нас била слика Његовог Величанства Краља Петра Првог.

V.

ШТА ПИШЕ РУСКА ШТАМПА.

„Руское Слово“ 1915. год.

Угледни руски лист „Руское Слово“ пише:

„Малена Србија протиче последње изворе крви својих јуначних синова. Херојски Краљ налази се у рову са војницима и Својим Синовима. Они нису као други владари, да у свакој удобности очекују извештаје са бојног поља, те да се њима задовољавају. Срби су сви од реда хероји по природи и многовековним патњама које су их научиле херојству. Али код онако Херојског

Краља и Династије која из самога народа потиче, морају и официри и војници бити хероји сви до последњега“.

Даље жали тај честити и прави руски лист што ће Српски Краљ са војском и народом морати да напусти свету Мат Србију и да крене на пут преко Голготе, коју нико није у стању прећи и издржати. „Прокљати Блгари“, вели, већ су прешли под скут Германцима, издавши своју „Мат Освободитељку Русију“, која за њих на Плевни само положи стотине хиљада своје најбоље деце.

А лично о Старом Краљу вели:

„Стари Краљ, Његово Величанство Петар I., силази у ров међу војнике, и говори им:

— Јунаци! Положите заклетву Мени као Краљу вашем и Отаџбини Мајци Нашој, којој положих заклетву и Ја. Прва заклетва, Мени, нека вам је проста, Ја вас ње разрешавам. Нека сваки иде куда хоће и нека се спасава. Али друге вас не могу разрешити, јер она везује

и Мене. Идите децо, спасавајте се. А Ја ћу овде остати са Моја два Сина и борити се до последњега даха Свог и Синова Мојих!!!

И после ових речи јуначни Владар узе пушку у Своје старе али још крепке руке и поче пуцати на непријатеља.

А место одговора на Његове светиљске речи, место разилажења, после опроштаја, хероји српски крикнуше громгласно: Ура! Искочише из рова и полетеше као један рову непријатељском, заклањајући живим бедемом створеним од јуначких прсију српских свога Седог Владара, Оца и Јунака над Јунацима.

И непријатељ се заталаса. А већ кроз неколико часака била је сила непријатељска нагоњена у страховито бегство. А Седи Владар са сузама у очима посматрао је ову дивну слику Својих див-јунака, див-соколова, и благодарио топлом молитвом из дна племените душе Своје Свевишњем Творцу, што Му подари да овако племенитим народом влада“.

К Али сви ти подвизи, све те муке ју-
р начке, тешки напори и жртве беху
н малени, да одолу оној сили коју је крв-
ник свалио на Србију, измучену, измо-
с рену и искрвављену. Па уз то још и
с крвави Бугарин нападе с леђа мучки. И
с после свих тих мука и јуначких подвига
М наступа Голгота.

Г и А за то време Срби у Русији читају
и „Руское Слово“, опија их слава Седога
ве Краља и браће њихове. Срце им пламти
из у жудњи за осветом. Пред сваким лебди
с светитељски лик Краља Мученика, сваки
л Га у души носи, сваки живо види како
се Седи Краљ са војском и народом
П повлачи кроз страшне албанске гудуре
го свакога боли душа. И једнога дана и
црног робља ниче дивна I. Српска До-
ка бровољачка Дивизија, која преко чести
На тог старине г. Николе Пашића прима
Пр заставе изгинулих славних српских пу-
Ја кова и полаже заклетву на верност Ње-
ку говом Величанству славом овенчаном
ва Краљу Петру I. и новој Отаџбини кој

полази стварати и старој коју полази од крвника ослободити и очистити.

И данас ето, после Голготе, после толико мука и славних подвига, заклопи се бистро око Човека, који је све поднео и ни за часак није клонуо. Утрну Његово уморно и измучено тело, и оде на вечни одмор камо полазе сви смртни.

Али још оста међу нама, још лебди над нама, а лебдиће док је света и века, докле и једнога Србина на земљи буде, Његова Племенита Душа, која ће светлити озго са небеских висина и потомству нашем и довека га храбрити у вери и самопоуздању, очвршћавати попут душа Силнога Душана, Косовских Мученика Лазара, Милоша и других. Она ће стално живети и лебдити у народу нашем, јер је и за живог Тела живела у народу и за народ.

Слава нека је неумрлом Краљу-Мученику!

Слава и Вјечнаја Памјат, и шопла Му Хвала!

К
р
н

с
с
М
Г
и
в
из
с
ло

П
го

ка
На
Пр
Ј
ку
вас

НОВИ САД
ШТАМПАРСКО ПОДУЗЕЋЕ „ЗАСТАВА“ Д. Д.
1921.

